

heder, som den paagældende Traktat maatte give Anledning til, skulde finde deres Afgørelse ved Voldgift. Men dette, at store Klasser af Tvistigheder, som ikke ere knyttede til Forstaaelsen af en enkelt Traktat, henvises til Afgørelse ved Voldgift og ved en bestemt staaende Voldgiftsret, og saaledes, at det er en Pligt for de paagældende Stater at søge denne Rets Afgørelse, er det Fremskridt, Voldgiftstanken har vundet i Europa i de sidste 5—6 Aar.

Men naar man har sagt dette, og for saa vidt fremhævet det betydningsfulde og værdifulde ved alle disse Traktater, maa man, som ogsaa den højtærede Udenrigsminister pegede paa, paa den anden Side, fremhæve, hvor forskellige af Værdi disse Traktater i øvrigt ere.

Vi have her en Traktat, Traktaten mellem Danmark og Italien, der er af den samme fuldkomne Art, bygget over den samme fuldkomne Type som Traktaten mellem Danmark og Holland, og som ingen anden Traktat mellem to europæiske Stater. Det er det betydningsfulde ved denne Traktat, at den henviser alle de Tvistigheder, der i Fremtiden maatte opstaa mellem de kontraherende Stater til Voldgift, og for ligesom at udelukke enhver Tvivl og pointere Betydningen heraf tilføjes der i Traktaten: „ligegyldigt af hvilken Art“, Ord, som ikke fandtes i den dansk-hollandske Traktat. Endvidere tilføjes der i Traktaten, at ogsaa de Tvistigheder, der have deres Oprindelse i Begivenheder, som ligge forud for Traktatens Afslutning, skulde afgøres ved Voldgift, — ogsaa et nyt Stykke, som ikke findes i den dansk-hollandske Traktat. Fremdeles er der, som ogsaa den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, i Artikel 2 ogsaa det ny, at medens denne Traktat ligesom den dansk-hollandske vel gaar ud fra som det regelmæssige, at der forud for Proceduren i Haag gaar en Overenskomst mellem Parterne, en saakaldet Voldgiftsantagelse, hvorved det bestemmes, hvad det er, man vil have, at Domstolen skal dømme om, saa bestemmes det her tillige, at hvis en af Magterne skulde søge at knibe ud, gøre Vanskeligheder ved denne Overenskomst, kan den Magt, som herved føler sig brøsthølden og vil søge retslig Afgørelse af Tvisten, naar der ikke foreligger saadan Voldgiftsantagelse, gaa direkte til Domstolen i Haag, som da alligevel har at afgøre Tvistigheden. Det var, om jeg saa maa sige, det eneste lidt svage Punkt i den dansk-hollandske Traktat, dette, at vel have Parterne, de høje kontraherende Magter,

i Forvejen forpligtet sig til at henvise alle Tvistigheder til Afgørelse ved Voldgift, men Voldgiftsdomstolen kan dog ikke træde i Virksomhed, før der er undertegnet en saadan Voldgiftsantagelse, og skønt det er lidet sandsynligt, at nogen af Staterne i Strid med sin Forpligtelse vil gøre Vanskeligheder ved at undertegne en saadan, er der her ligesom en Sprække, hvorigennem Tvisten kan trænge ind, hvorigennem en af Parterne kan undgaa — i Strid med sin Forpligtelse ganske vist — at gaa til Voldgiftsdomstolen. Denne Sprække er her lukket, og det er ikke betydningsløst, at dette er sket, det maa vi udtale vor Glæde over. Endvidere er der tilføjet visse Regler om Proceduren i Haag, Henvisning til, at Ordningen skal gaa efter de Regler, der ere fastslaaede ved Konventionen af 29. Juni 1899, og andre Bestemmelser, hvoriblandt jeg skal fremhæve denne, at Voldgiftskendelsen skal indeholde Angivelse af de Frister, inden hvilke den skal efterkommes. Man har her, saa vidt det har ligget indenfor menneskelig Magt, slaaet fast, at disse to Stater for Fremtiden ville bilægge alle deres Tvistigheder ad retslig Vej, der er ingen Adgang til Krig som øverste Domstol imellem dem.

Det er altsaa det glædelige, at vi nu med en Stormagt have faaet en saadan Traktat, som vi tidligere kun have sluttet med en lille Magt. Man kunde spørge, om denne Traktat da i enhver Henseende er lige saa fuldkommen som den dansk-hollandske? Der er et Punkt, som den højtærede Udenrigsminister, saa vidt jeg hørte, ikke gik ind paa i sit indledende Foredrag, men som jeg dog mener fortjener at understreges. Nej, i en Henseende, i en meget væsentlig Henseende, staar dog denne Traktat tilbage for den dansk-hollandske. Den dansk-hollandske Traktat var nemlig en aaben Traktat, en saadan, i hvilken det hedder, at enhver anden Stat foruden de to kontraherende har, ved at anmelde det, Ret til at slutte sig til Traktaten. Dette var noget særdeles betydningsfuldt, thi i og for sig er dette, at to Stater som Danmark og Holland, der ligge temmelig langt fra hinanden og ikke have saa særlig mange Berøringspunkter, kunne blive enige om at henvise alle deres Tvistigheder til Afgørelse ved Voldgift, ikke nær saa betydningsfuldt som dette, at de tillige sige: Og Traktater af samme Indhold staa vi rede til at indgaa med alle Stater, altsaa ogsaa med dem, som ligge os nærmest, med hvilke der ere flest Berøringspunkter, og med